

“Het interieur is de spiegel van de ziel van de bewoner. Daarom voer ik ook heel persoonlijke gesprekken met ze. Hoe badder je?”

Anne-Claire Winkelhagen

Oprichtster Clairz Interior Design, interieurontwerpster, interieurdeskundige in *Show Vandaag*, vriendin van Ronald en Suze

ANTIEMARKTJES | “Ik kom uit een gezin dat erg met interieur bezig was. Op vakantie werden altijd antiekmarktjes aangedaan. Mijn moeder verzamelde antiek. Dat ging ze schilderen, opknappen en verkopen: daartoe organiseerde ze eens per jaar een ‘open huis sale’ in onze boerderij in Eemnes. Ook een juwelenontwerpster, een pottenbakster en Anouk Beerents van Antieke Spiegels deden mee. Het begon om negen uur. De laatste jaren stond er om acht uur ‘s ochtends al een rij tot over de dijk. Als meisje was ik altijd met mijn kamer bezig en aan het rommelen. Ik sprokkelde dingen op oude marktjes, verknutselde fotolijstjes, schilderde kastjes. En als ik een stuk marmer had gevonden, zaagde ik dat af en zette er iets op: dan was het een sokkeltje.”

MEMORY | “Ik ben dyslectisch, denk in vormen en kleuren. Niemand wilde ooit met mij Memory spelen: dat won ik altijd. Vanwege die dyslexie ging ik geen architectuur studeren, dat leek me te ingewikkeld. Het werd marketing. Nadat ik was afgestudeerd, werd ik marketingmanager bij een evenementenbureau. Tja, ik deed het gewoon. En van de ene op de andere dag stond ik op straat. Toen ontmoette ik mijn grote liefde. Hij vroeg: ‘Wat wil je het liefst?’ Interieur was toch wel mijn grote passie. ‘Waarom doe je dat dan niet?’ Ik besloot het twee maanden een kans te geven. Lukte het niet, dan zou ik een baan zoeken. Ik kocht een laptop en ben van huis uit begonnen. Ik ging bij stoffengroothandels langs en zei: ‘Vertel me maar’ – ik had geen stoffenkennis. De zoon van een klant van mijn moeder was advocaat en had geen tijd om zijn huis in te richten. Of ik hem daarbij kon helpen. Ik ben de bouw gaan begeleiden, het huis gaan inrichten... En daarna heb ik nooit meer een dag rust gehad: de ene na de andere klant kwam.”

GYMBOK | “Ik heb een neus voor originele dingen. Zo liep ik tegen een oude gymbok aan: ik heb de poten afgezaagd en er een salontafel van gemaakt. En ik ontwerp zelf meubels. Mijn stijl? Als ik het een naam moet geven: urban chic. Ik houd van stoere en pure materialen: hout, glas, staal. Het is een heel fysieke baan. Ik ben altijd aan het sjouwen en slepen, zit nooit op mijn kont. Ik heb de Fox-studio’s ontworpen en gebouwd. Ja, soms schuif ik even op de stoel van de architect. De studio’s moesten afgelopen zomer klaar zijn, ik had acht maanden de tijd – rammen, rammen, klaar. Ook heb ik de nieuwe vleugel van Studio

DutchView en het hoofdkantoor van Gaastra en Talpa gedaan. Eigenheid is mijn kracht. Al mijn klanten hebben een uniek interieur, het zijn geen kopietjes. Het interieur is de spiegel van de ziel van de bewoner. Daarom voer ik ook heel persoonlijke gesprekken met ze. Hoe badder je? Een losstaand bad op pootjes kan wel mooi zijn, maar als je klant nooit in bad zit... Hoe het er bij mij uitziet? Een tandarts heeft scheve tanden, hè. Ik zit tijdelijk in een huurhuis. Ik ben eigenlijk op zoek naar een oude loods die ik stoer en industrieel kan inrichten.”

HUMOR | “Ik had dit nooit kunnen doen zonder mijn grote liefde. Hij heet óók Ronald (Dupuits; red.). Hij is mijn inspiratiebron, mijn alles. We hebben elkaar ontmoet op een beurs in de RAI – platter kan niet. Het was liefde op het eerste gezicht. We raakten aan de praat en acht uur later stonden we nog te kletsen. Echt. Ik heb nooit geloofd dat er iets bestaat als ‘de liefde van je leven’. Maar nu steek ik mijn hand ervoor in het vuur dat hij dat over tien jaar nog is. Sinds een jaar hebben we een dochtertje, Charly. Mijn vent is erg ziek geweest, maar staat daardoor ook heel positief in het leven: maak er wat van, altijd vrolijk, onderzoekend, ontzettend veel humor. We zijn wezen skiën met Ronald en Suze. Een lol dat we hadden! Hij brengt mij tot een hoger niveau. Het kijken naar een andere man is klaar. Ik kan wel zien wat een mooie man is, gecharmeerd zijn van een mooie man, maar geen háár op mijn hoofd...”

WOLVENJAS | “Luxe is voor mij verwenerij. Ik ben geen type dat met de caravan met vakantie gaat. Ik houd van een lekker hotel met een spa. Zoals in New York de Soho Grand en The Mercer, dat door Christian Liaigre is ontworpen. Laatst heb ik in mijn eentje op een zondag een spabehandeling genomen in het Conservatorium Hotel. Daarna een kopje koffie en een taartje. Gelukkiger kan je mij niet maken. En als ik in Parijs ben, dan vind ik het heerlijk om te lunchen in Costes, hoe cliché ook. Met Ronald en Suze hebben we gedineerd in Fäviken van Magnus Nilsson (zie ook p216). Prachtig restaurant met lokaal eten. Alleen toen aan tafel een koeienpoot werd doorgezaagd, keek ik wel even de andere kant op. Dat vond ik heel naar, dat kwam te dicht bij. Er hangt daar een wolvenjas, die Ronald en Ronald aan het einde van de avond – we hadden een wijntje op – even aantrokken. Maar die is daar niet voor bedoeld: die jas is het pronkstuk en uithangbord van Fäviken, haha.”

